

sælgeren i væsentlig samme stand og mængde, hvori den var, da køberen fik den i hænde.

I udtrykket „holder til disposition“ ligger, at det påhviler sælgeren at afhente genstanden hos køberen, og at sælgeren bærer omkostningerne ved og risikoen under tilbagetransporten. Der kan ikke med bindende virkning for forbrugeren træffes modsat aftale, jfr. § 16.

Køberen vil i almindelighed være forpligtet til at stille varen til disposition for sælgeren inden for normal arbejdstid.

I overensstemmelse med den norske og den svenske lov skal køberen stille salgsgenstanden til disposition „i væsentlig samme stand og mængde“. Det samme udtryk anvendes i købelovens § 57, som vedrører tilbagegivelse i tilfælde, hvor et køb hæves på grund af misligholdelse fra sælgerens side. Hermed er imidlertid ikke sagt, at spørgsmålet om væsentlighed nødvendigvis skal bedømmes på samme måde. Det må tages i betragtning, at købelovens § 57 vedrører en situation, hvor der foreligger misligholdelse fra sælgerens side, og endvidere, at køberen ved et opgør efter denne bestemmelse som hovedregel skal betale erstatning for en værdiforringelse. Begge dele taler for, at beskadigelser og forandringer i noget videre omfang bør tillægges betydning ved anvendelsen af fortrydelsesreglerne end ved anvendelsen af købelovens § 57.

Kravet om, at det modtagne skal holdes til disposition i væsentlig samme stand og mængde, sigter som udgangspunkt kun til selve varen, ikke til varens emballage. At køberen har fjernet emballagen og ikke kan tilbagegive denne eller ikke kan tilbagegive den i samme stand, vil således i almindelighed ikke afskære fortrydelsesretten. Såfremt emballagen er af en art, som normalt bruges af forbrugerne til opbevaring af varen, og den samtidig repræsenterer en ikke ubetydelig værdi for sælgeren, bør kravet om tilbagegivelse i væsentlig samme stand og mængde imidlertid også omfatte emballagen.

Bestemmelsen i 2. pkt. sigter til nogle undtagelsestilfælde, hvor selve ibrugtagningen af en vare medfører en formindskelse af dens salgsværdi, uanset at den for så vidt er i samme stand som før. Som eksempler kan nævnes en fabriksny bil og en plomberet grammofonplade. Bestemmelsen kan kun påberåbes af sælgeren, såfremt ibrugtagningen konkret er af en sådan art, at den må antages at have mindsket varens salgsværdi, og forbrugeren under hensyn til varens art måtte være klar over denne følge af ibrugtagningen. Bestemmelsen bygger på den betragtning, at man i disse specielle tilfælde

med rimelighed kan kræve, at køberen gør sin stilling op, inden han tager varen i brug.

Køberen skal stille det modtagne til disposition i væsentlig samme stand og mængde. „hvori det var, da han fik det i hænde“. Det vil således ikke berøre køberens fortrydelsesret, at varen er blevet beskadiget under forsendelsen eller iøvrigt forinden. Han får den i hænde. I det omfang, fortrydelsesretten påberåbes, ligger heri en fravigelse fra købelovens § 10, hvorefter køberen bærer risikoen for varen under den del af forsendelsen, som falder efter leveringen, dvs. sælgerens overgivelse af varen til en fragtfører. Dette må ses i sammenhæng med stk. 2, som indebærer, at sælgeren også bærer risikoen for hændelig beskadigelse af varen, medens denne befinder sig hos køberen. Det indgår iøvrigt i justitsministeriets købelovssagkyndiges overvejelser vedrørende en lovgivning om forbruger køb at indføre en generel ændring af leveringsreglerne, således at al levering i forbruger køb først skal anses for sket, når køberen har modtaget varen, jfr. betænkning III s. 38 f.

Når køberen har givet sælgeren meddelelse om, at han træder tilbage fra købet, har han herefter ingen ret til at bruge varen. Dette fremgår af, at han skal holde varen til disposition for sælgeren, dvs. skal opbevare varen for denne.

Til stk. 2.

Stk. 2 vedrører spørgsmålet om, hvem der bærer risikoen for varens hændelige beskadigelse eller forringelse i den periode, hvor varen befinder sig hos køberen. I overensstemmelse med den norske og den svenske lov er det fundet rimeligt at lade sælgeren bære denne risiko, og stk. 2 har derfor karakter af en undtagelse fra kravet i stk. 1 om, at varen skal stilles til disposition i væsentlig samme stand og mængde som ved overgivelsen til køberen.

Når det er fundet rimeligt at lægge risikoen på sælgeren, beror dette bl. a. på, at det påhviler denne at afhente varen hos køberen, således at det afhænger af sælgerens forhold, hvor længe varen skal befinde sig hos køberen. Denne begrænsning kan ganske vist kun anføres for så vidt angår tiden efter, at sælgeren har fået underretning fra køberen om dens tilbagetræden fra aftalen. En regel, hvorefter køberen skulle bære risikoen i tiden mellem varens modtagelse og underretningen til sælgeren, ville imidlertid ikke være let forståelig for forbrugerne og ville kunne give anledning til betydelig bevis tvivl. Under hensyn hertil og til, at situationen kun vil opstå i meget sjældne tilfælde, har man anset det for rigtigst at fastholde den enkle regel, at sæl-